

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 39Csp/58/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118203597
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Hauerlandová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2019:2118203597.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Ivanou Hauerlandovou, PhD. v právnej veci žalobcu: H. F., F.. XX.XX.XXXX, T. F. XXX, zastúpený: JUDr. Roman Cibulka, advokát, so sídlom Hlavná 13, Trnava, proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, a.s., IČO: 35792752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný žalobcovi zaplatiť sumu 2.235,60 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% zo sumy 2.235,60 eur od 23.04.2018 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%, o výške náhrady súd rozhodne samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 23.04.2018 domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2 235,60 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania, ako aj trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný je obchodnou spoločnosťou, ktorej predmetom činnosti je okrem iného i poskytovanie pôžičiek a úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov. V predmetnej činnosti žalovaný podnikal do 14.2.2008 pod obchodným názvom PROFIREAL SLOVAKIA spol. s r.o. a od 15.2.2008 došlo k zmene jeho obchodného názvu, ktorý je v súčasnej dobe PROFÍ CREDIT SLOVAKIA s.r.o. Žalobca uzatvoril dňa 15.12.2003 so žalovaným Zmluvu o revolvingovej pôžičke č. XXXXX-XXXXX („spotrebiteľská zmluva“), na základe ktorej mu žalovaný poskytol pôžičku vo výške 162 000,- Sk (5 377,41 €). Žalobca sa mu požičanú sumu vrátane jej príslušenstva zaviazal splatiť v 36 mesačných splátkach po 4 500,- Sk (149,37 €) podľa splátkového kalendára, ktorý tvoril prílohu uvedenej zmluvy. Nakoľko sa žalobca dostal v súvislosti so splácaním uvedenej pôžičky do problémov, požiadal žalovaného o odklad splátok a žalovaný mu na základe jeho žiadosti predložil a dal k podpisu tzv. „Dodatok k zmluve o revolvingovej pôžičke č. XXXXX-XXXXX o odklade splátok č. 9 až 12 („dodatok“), ktorý dodatok žalobca dňa 28.10.2004 podpísal. Prílohou uvedeného dodatku bol nový splátkový kalendár a v zmysle Čl. I. dodatku bol žalobca zaviazaný zaplatiť žalovanému ako veriteľovi zmluvnú odmenu za vykonanie odkladu zmluvných splátok vo výške 18 000,- Sk (597,49 €), ktorá odmena bola splatná podľa nového splátkového kalendára, pričom ročná percentuálna miera nákladov pôžičky po vykonaní odkladu splátok predstavovala v zmysle dodatku 19,71 %. Žalobca od uzavretia uvedenej spotrebiteľskej zmluvy do doby, kým mu jeho zamestnávateľ nezačal na úhradu pohľadávky žalovaného vykonávať na výzvu žalovaného z jeho mzdy zrážky, tomuto na úhradu jeho pohľadávky vyplývajúcej zo spotrebiteľskej zmluvy a jej dodatku uhradil čiastku 6 970,09 € (do 7.5.2009). Zamestnávateľ žalobcu JOHNS MANVILLE SLOVAKIA a.s. mu na základe žalovaným doručenej žiadosti o vykonávanie zrážok z jeho mzdy a predloženej Dohody o zrážkach zo mzdy, ktorú dohodu žalobca na základe výzvy žalovaného podpísal, vykonal na úhradu pohľadávky žalovaného ku dňu

14.2.2018 zrážky zo mzdy v celkovej výške 7 478,12 € (225 286,- Sk). Ku dňu 14.2.2018 tak bola žalovanému na úhradu jeho pohľadávky vyplývajúcej zo spotrebiteľskej zmluvy a jej dodatku, ktorou zmluvou bola žalobcovi poskytnutá pôžička vo výške 162 000,-Sk (5 377,40 €), celkove zaplatená suma 14 448,21 € (435 266,80Sk), čo je o 9070,81€ (273 267,20 Sk) viac ako si žalobca od žalovaného požičal. Zamestnávateľ žalobcu pritom na základe už spomínanej výzvy žalovaného vo výkone zrážok zo mzdy žalobcu naďalej pokračuje, a preto žalobca dňa 13.3.2018 podal na tunajší súd návrh na vydanie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhal voči žalovanému uloženia povinnosti zdržať sa ďalšieho výkonu práva na zrážky z jeho mzdy. Okresný súd svojim uznesením sp.zn. 32 Csp/38/2018 zo dňa 14.3.2018 návrhu žalobcu na vydanie neodkladného opatrenia vyhovel. Žalobca sa voči žalovanému domáha z titulu vydania bezdôvodného obohatenia zaplatenia (vrátenia) finančnej čiastky v celkovej výške 2 235,60 €, ktoré čiastky mu boli na úhradu pohľadávok žalovaného vyplývajúcich z vyššie uvádzanej spotrebiteľskej zmluvy zrazené jeho zamestnávateľom za obdobie posledných dvoch rokov, t.j. za obdobie, čo tento jeho nárok nie je premlčaný. Za vyššie uvedené obdobie posledných dvoch rokov (od marca 2016 do marca 2018) bola podľa priloženého potvrdenia zamestnávateľa žalobcu tomuto na úhradu spomínaných pohľadávok žalovaného zrazená celkom čiastka 2235,60 €. Z priloženého obsahu spotrebiteľskej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným je možné zistiť, že jej podstatný obsah s výnimkou prvej strany je napísaný tak drobným písmom, ktoré žalobca a jeho manželka, ktorí mali Spotrebiteľskú zmluvu dňa 15.12.2003 podpísať, neboli schopní bez použitia zväčšovacieho skla prečítať a z obsahu textu uvedenej zmluvy sa tak oboznámiť. Z obsahu uvedenej spotrebiteľskej zmluvy je možné dospieť k záveru, že táto zmluva obsahuje viaceré neprijateľné podmienky t.j. také podmienky, ktoré spôsobujú značenú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a to v neprospech žalobcu - spotrebiteľa. Je pritom evidentné, že v danom prípade nešlo o individuálne dojednané zmluvné ustanovenia, teda také, s ktorými sa mal žalobca možnosť oboznámiť už pred podpisom zmluvy a mohol ovplyvniť ich obsah (§ 53 ods. 1, 2, 3 OZ). Žalobca má tiež za to, že niektoré ustanovenia uvedenej spotrebiteľskej zmluvy odporujú ako zákonu na ochranu spotrebiteľa, tak i zákonu č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý bol platný v čase uzatvárania predmetnej spotrebiteľskej zmluvy. Žalobca v rámci procesného útoku na preukázanie svojich tvrdení označil a súdu predložil tieto dôkazy: výpis z OR žalovaného, zmluva o revolvingovej pôžičke, dodatok k zmluve k revolvingovej pôžičke, potvrdenie zamestnávateľa žalobcu zo dňa 14.2.2018 o výške vykonaných zrážkach zo mzdy, žiadosť o vykonanie zrážok zo mzdy žalobcu zaslanú žalovaným zamestnávateľovi žalobcu, dohoda o zrážkach zo mzdy uzatvorenou medzi žalobcom a žalovaným 31.3.2007, žiadosť o vykonanie zrážok zo mzdy zo dňa 17.6.2009 zaslanou žalovaným zamestnávateľovi žalobcu, výpis o platbách vykonaných na úhradu pohľadávky žalovaného od 19.12.2003 do 11.5.2015, ktorý výpis zaslal žalovaný žalobcovi, list žalovaného zaslaného zamestnávateľovi žalobcu zo dňa 5.9.2017, potvrdenie spoločnosti Johns Manville Slovakia a.s.

2. Žalovaný sa vyjadril k žalobe tak, že poprel dôvody uvádzané žalobcom v podanej žalobe zo dňa 17.04.2018. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je osobitným nárokom, ktorý nie je upravený spotrebiteľským právnym režimom, teda aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné posudzovať podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Podľa uznesenia Krajského súdu v Žiline, č. k. 9Co/516/2015 zo dňa 29.10.2015 „Vzťah bezdôvodného obohatenia medzi účastníkmi je osobitným, nie spotrebiteľským vzťahom.“ Vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti. V predmetnom uznesení sa konštatuje, že nejde o povahu spotrebiteľský nárok z pohľadu vecnej stránky. Bezdôvodné obohatenie pritom ani nie je osobitne regulované pre oblasť spotrebiteľských vzťahov. Jeho právna úprava je spoločná pre všetky súkromnoprávne vzťahy. Ak je v zákone určitý inštitút upravený nielen všeobecne, ale aj s určitými špecifikami (napríklad pre oblasť spotrebiteľských vzťahov), potom práve len v rozsahu tejto špecifickej úpravy je možné hovoriť o „spotrebiteľskej“ povahe tej časti vzťahu, ktorý je takouto špecifickou úpravou regulovaný. Zmluva medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená dňa 15.12.2003, je nevyhnutné na predmetný právny vzťah aplikovať ustanovenia právnych predpisov účinných v čase jej uzatvorenia. Je nevyhnutné uviesť, že ustanovenia Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy neobsahovali ustanovenia o neprijateľných zmluvných podmienkach používaných v spotrebiteľských zmluvách. Tento inštitút bol do nášho právneho poriadku vnesený až novelou zákona č. 150/2004 Z.z. Občiansky zákonník, v čase uzavretia zmluvy takéto ustanovenia nemal. Jedným zo základných princípov právneho štátu je aj princíp právnej istoty, ktorý v sebe zahrňuje viacero atribútov, ako sú najmä príkaz určitosti zákona, resp. iných všeobecne záväzných právnych predpisov, zákaz spätnej časovej pôsobnosti zákonov (zákaz retroaktivity), ako aj príkaz ochrany dôvery občanov (resp. fyzických osôb a právnických osôb) v právny poriadok. Aj z ustálenej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR vyplýva, že zákaz spätnej účinnosti (zákaz retroaktivity)

právných noriem tvorí integrálnu súčasť princípu právnej istoty, a možno ho preto považovať aj za definičný znak právneho štátu, ktorý tvorí významnú demokratickú záruku ochrany práv občanov (m. m. PL. ÚS 16/95). Zákaz retroaktivity je založený na tom, že právna norma nepôsobí spätne, ale pôsobí do budúcnosti. Žalovaný poukazuje aj na skutočnosť, že nemožno na tento prípad ani aplikovať smernicu Rady č. 93/13/EHS o nekalych podmienkach v spotrebiteľských zmluvách z 5. apríla, ktorá bola prvýkrát transponovaná do slovenského právneho poriadku zákonom č. 150/2004 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňom pristúpenia Slovenskej republiky do EÚ. Smernica nie je priamo vykonateľným aktom práva Európskych spoločenstiev. Naopak, judikatúra Európskeho súdneho dvora pripúšťa iba nepriame použitie smernice ako vykladovej pomôcky pri aplikácii národného práva (C-17/83 von Colson and Komman), za podmienky dostatočnej určitosti právnej normy v nej obsiahnutej. To však platí len za predpokladu prednosti komunitárneho práva pred národným právom. Princíp prednosti práva Európskych spoločenstiev v Slovenskej republike má svoje vyjadrenie v článku 7 ods. 2 ústavy, druhá veta: „Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky.“ Zmluva o pristúpení k EÚ nadobudla platnosť dňa 01.05.2004 a bola vyhlásená v zbierke zákonov pod č. 185/2004 Z.z. Týmto dátumom, teda od 1. mája 2004 sa začal na území SR uplatňovať aj princíp prednosti práva Európskych spoločenstiev, princíp priameho a nepriameho účinku. Na vzťahy vzniknuté do 01.05.2004 nebolo a nie je možné aplikovať ustanovenia smernice 93/13/EHS ani ako interpretačné pravidlo pretože takýto postup by bol retroaktívny a v právnom štáte neprípustný, v rozpore s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Právna úprava v čase uzavretia zmluvy neobsahovala ustanovenia o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. V čase uzavretia zmluvy tak nielen že neexistoval vnútroštátny zákon transponujúci smernicu 93/13/EHS, ale ani iné vnútroštátne právo, ktoré by bolo možné eurokonformne vykladať tak, že zmluvné podmienky v predmetnej zmluve sú neprijateľnou podmienkou. Prípadná aplikácia smernice bez poukazu na relevantné ustanovenia vnútroštátneho práva by bola priamou aplikáciou smernice na súkromnoprávne vzťahy, čo je podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdneho dvora neprípustné, ba o to viac, že v čase vzniku zmluvného vzťahu Slovenská republika ešte nebola členom EÚ. Neboli porušené ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy (t.j. 15.12.2003). Podľa § 4 ods. 4 písmeno a) uvedeného zákona v zmysle, ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere je platná ak spotrebiteľ úver čerpal. Z podania žalobcu je tento fakt jednoznačne preukázateľný. Zmluvné dojednania sú vyhotovené veľkosťou písma, ktorá je rovnaká ako v prípade bežnej tlače, letákov, alebo príbalových letákov liekov, zložení potravín a podobne, čiže veľkosť písma je primeraná a čitateľná.

3. Žalobca v replike uviedol, že argumentácia žalovaného o tom, že nejde o spotrebiteľský spor, nemá oporu v zákone, keďže v predmetnej veci ide jednoznačne o tzv. spotrebiteľský spor v zmysle ust. § 290 CSP. Definícia dodávateľa a spotrebiteľa je pritom upravená v platnom Občianskom zákonníku. Za spotrebiteľskú zmluvu sa tak považuje akákoľvek zmluva uzatvorená medzi menovanými subjektami bez ohľadu na to, či je upravená v občianskom alebo obchodnom zákonníku. V predmetnej veci ide o spor medzi dodávateľom a žalobcom ako spotrebiteľom, pričom uvedený spor jednoznačne súvisí so spotrebiteľskou Zmluvou o revolvingovej pôžičke č. XXXXX-XXXXX a jej Dodatkom zo dňa 28.10.2004, keďže žalobca si v predmetnej veci uplatňuje svoj nárok na vrátenie finančnej čiastky, ktorú nad rámec zákona uhradil žalovanému na základe už spomínanej spotrebiteľskej zmluvy a jej dodatku. I z výkladu ustanovenia § 290 CSP obsiahnutého vo Veľkom komentári Civilného sporového poriadku vydaného nakladateľskom C.H. Beck v roku 2016 kolektívom autorov vyplýva, že „za spotrebiteľský spor možno považovať spor o akejkoľvek otázke týkajúcej sa (vyplývajúcej zo) spotrebiteľskej zmluvy. Za spory súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou môžu byť považované aj nároky z bezdôvodného obohatenia, nároky z mimozmluvnej zodpovednosti, nároky z nekalej súťaže a nekalych obchodných praktík, nároky zo zodpovednosti za škodu spôsobenú vadnou vecou a iné.“ (viď. str. 1020 veľkého komentára CSP). Na právny vzťah vyplývajúci zo spomínanej spotrebiteľskej zmluvy a jednotlivých nárokov s ňu súvisiacich treba aplikovať ustanovenia právnych predpisov platných v čase jej uzatvorenia. Žalobca vo svojej žalobe odkazuje na v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy platné ust. Zákona č. 258/2001 Z.z., pričom žalovaný uvádza ust. § 4 ods. 4 uvedeného zákona neobsahuje to, čo žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uvádza. Otázkou platnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v prípade, že bol takýto spotrebiteľský úver poskytnutý a spotrebiteľ ho začal čerpať, rieši ods. 3 § 4 spomínaného zákona. Súčasne je však v uvedenom ustanovení uvedené, že „ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa ods. 2 písm. c/, b/, d/ až j/, k/, l/ poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov“.

4. Žalovaný v duplike zotrval na vznesenej námietke miestnej nepríslušnosti a neexistencii spotrebiteľského vzťahu. Žalovaný nepoukazuje na právny režim uzatvorenej zmluvy, ale na žalobcom uplatnený nárok (bezdôvodné obohatenie), ktorý je potrebné posudzovať podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalobcom uplatnený nárok nie je riadne podložený dôkazmi preukazujúcimi uplatnený nárok. Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností zaťažuje tú sporovú stranu, ktorá tieto skutočnosti tvrdí a vyvodzuje z nich pre seba priaznivé dôsledky. Pokiaľ sa žalobca domáha vydania bezdôvodného obohatenia, je na ňom, aby preukázal vznik a výšku tohto bezdôvodného obohatenia. Preto v danom prípade je na žalobcovi dôkazné bremeno, aby preukázal v akej výške sa mal žalovaný bezdôvodne obohatiť.

5. Žalobca doplnil svoju žalobu o argumentáciu, že z obsahu žaloby je zrejmé, že sa ňou žalobca domáha toho, aby bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 2 235,60 € s 5 % úrokom z omeškania a to od podania žaloby z titulu tzv. bezdôvodného obohatenia žalovaného (v zmysle § 457 a nasl. OZ), ku ktorému obohateniu došlo v súvislosti s plnením záväzku žalobcu vyplývajúceho zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorú žalobca so žalovaným uzatvoril 15.12.2003, a ktorej predmetom bolo poskytnutie tzv. revolvingovej pôžičky žalovaným žalobcovi. K spomínanému bezdôvodnému obohateniu žalovaného došlo v dôsledku skutočnosti, že mu žalobca v súvislosti so splácaním poskytnutej pôžičky zaplatil podstatne viac, než na čo by mal žalovaný v zmysle platných právnych predpisov nárok. V čase uzatvorenia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy upravoval vzťahy týkajúce sa spotrebiteľských úverov Zák.č. 258/2001 Z.z., ďalej v tom čase platné ustanovenia Občianskeho zákonníka a konečne i príslušné ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľa. V čase od 1.04.2002 do 30.06.2006, teda v čase keď sa spotrebiteľská zmluva a jej Dodatok uzatvárali (19.12.2003 a 27.10.2004) platilo ustanovenie § 4 ods.4 v znení, že „Pri nesplnení podmienok podľa ods.2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať ...“. Rovnako zodpovedá skutočnosti i to, že ustanovenia §§ 53 a nasl. OZ o tzv. neprijateľných zmluvných podmienkach boli do občianskeho zákonníka včlenené až 1.4.2004, kedy nadobudla účinnosť novela OZ a to Zák.č. 150/2004 Z.z., ktorej zmyslom bolo zabezpečiť súlad slovenského zmluvného práva s európskym spotrebiteľským právom. Právna úprava spotrebiteľských zmlúv prevedená spomínanou novelou má však dopad i na zmluvy, ktoré uzatvorili dodávateľia so spotrebiteľmi pred účinnosťou novely, t.j. pred 1.4.2004. Režim týchto zmlúv upravuje ust. § 879f v odsekoch 3 a 4 OZ. Ide v danom prípade o tzv. nepravú spätnú pôsobnosť uvedenej novely podobne ako ust. § 879j OZ upravuje takúto nepravú retroaktivitu pokiaľ ide o Zák.č. 250/2007 Z.z., ktorý nahradil ust. § 52 OZ novým znením a to s účinnosťou od 1.1.2008. Podľa § 879f ods. 3 a 4 OZ, spotrebiteľské zmluvy uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona (myslí sa tým Zák.č. 150/2004 Z.z.) sa musia dať do súladu s ustanoveniami § 53 a §54 OZ a spotrebiteľské zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch aj s ust. § 55 ods. 1, ak ide o náležitosti zmluvy a s ust. § 57 OZ, do troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré nie sú dané do súlade s ust. § 53, § 54 a § 57 tohto zákona podľa ods. 3, sú neplatné po uplynutí troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Nakoľko potom žalovaný v hore uvedenej lehote nedal do súladu text predmetnej spotrebiteľskej zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru žalobcovi s ustanoveniami § 53 a § 54 OZ, stali sa zo zákona neplatnými tie ustanovenia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy, ktoré boli v rozpore s vyššie uvedenými ustanoveniami obsahujúcimi aj tzv. neprijateľné podmienky. V tomto smere má žalobca za to, že sa stali neplatnými najmä ustanovenia uvedené v tzv. zmluvných dojednaniach v bode 5 (zabezpečenie pôžičky) vrátane prílohy uvedenej v bode 6 a označenej ako Dohoda o zrážkach zo mzdy ako i ustanovenia uvedené pod bodom 12 zmluvného dojednania označeného ako Sankcie. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení tvrdí, že predmetné zmluvné dojednania sú vraj vyhotovené veľkosťou písma, ktorá je rovnaká ako v prípade bežnej tlače, letákov alebo príbalových letákov liekov, zložení potravín a pod. čiže veľkosť písma je vraj primeraná a čitateľná. Obsah týchto zmluvných dojednaní je navyše pre normálneho spotrebiteľa ťažko zrozumiteľný a veľmi komplikovaný, takže je zrejmé, že žalobca a jeho manželka tieto zmluvné dojednania (v snahe dosiahnuť zapožičanie čiastky 5 377,- €) nečítali a v prípade, že ich čítali, neboli schopní im porozumieť. Pritom práve obsah zmluvných dojednaní obsahuje pre žalobcu už spomínané neprijateľné podmienky a oproti žalovanému tohto hrubo znevýhodňuje. Je pritom zrejmé, že predmetné zmluvné dojednania neboli medzi žalovaným a žalobcom individuálne dojednané, že v danom prípade išlo o tzv. formulárovú zmluvu, ktorej obsah spôsobil veľkú nerovnováhu v zmluvnom postavení strán v neprospech spotrebiteľa, teda žalobcu. Žalobca považuje za evidentné, že ako použitie malého drobného písma v tzv. Zmluvných dojednaniach, tak i zložitost' a komplikovanost' z hľadiska postavenia žalobcu zistiť presnú výšku nákladov, ktoré bude musieť v súvislosti so získaním úveru žalovanému zaplatiť vrátane

dohody o zrážkach zo mzdy žalobcu, smerovalo k tomu, aby sa žalovaný na úkor žalobcu - spotrebiteľa, neodôvodnene obohatil. I keď bola predmetná spotrebiteľská zmluva medzi žalobcom a žalovaným uzatvorená koncom roku 2003 (dodatok predmetnej zmluvy potom v októbri 2004), pričom v týchto obdobiach ešte neplatili také ustanovenia OZ, akým je napríklad ust. § 53c týkajúce sa písmo v spotrebiteľskej zmluve, ako i ďalšie, dodatočnými novelizáciami prijaté ustanovenia, v dôsledku ktorých by bola posudzovaná spotrebiteľská zmluva ako celok absolútne neplatná a bolo a je potrebné posudzovať otázku platnosti predmetnej zmluvy i z hľadiska ustanovenia § 39 OZ, a to z hľadiska, či ustanovenia predmetnej zmluvy vrátane spomínaného zámeru žalovaného nie sú také, ktoré by spôsobovali neplatnosť predmetnej zmluvy prípadne aspoň jej časti pre jej rozpor s dobrými mravmi. Žalobca zastáva názor, že predmetnú spotrebiteľskú zmluvu by bolo potrebné považovať za neplatnú i s poukazom na ust. § 39 OZ t.j. pre jej rozpor s dobrými mravmi a to práve s poukazom na tie skutočnosti, ktoré vyššie uviedol. Z uvedeného dôvodu je preto jeho žaloba, ktorou sa voči žalovanému domáha, aby mu vrátil aspoň časť z toho, čo mu nad rámec zákona v súvislosti so splácaním pôžičky zaplatil a to tú časť, ktorá ešte nie je premlčaná, dôvodná. Iba na okraj žalobca poukazuje na to, že dokonca ani žalovaný zrejme nemá presné údaje o tom, čo žalobcovi poskytol a koľko a z akého dôvodu mu žalobca na jeho údajnú pohľadávku do doby rozhodnutia súdu, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie, celkovo zaplatil. Z posledného podania žalovaného, ktoré zaslal súdu, tento totiž uvádza, že žalobca mu po podpise zmluvy uhradil na jeho účet celkom čiastku 11 817,14 € (356 003,- Sk) a že žalobcovi bol vraj poskytnutý úver vo výške 2 903,80 € (87 479,90 Sk), vo svojej žalobe, ktorú žalovaný podal v roku 2006 (spísaná 12.9.2006) na rozhodcovský súd uvádza výšku dlžnej istiny pôžičky (zrejme ku dňu 12.9.2006) 112 495,- Sk (3734,- €) a výšku zmluvných pokút podľa Zmluvy o revolvingovej pôžičke 90 420,- Sk (3000,- €) a touto svojou žalobou uplatňuje voči žalobcovi nárok na zaplatenie celkom 202 915,- Sk (6735,50 €). V žiadosti o vykonanie zrážok zo mzdy adresovanej zamestnávateľovi žalobcu zase žalovaný uvádza, že ku dňu 14.5.2009 predstavoval dlh žalobcu 6 567,70 € (197 858,50 Sk) a v podaní žalovaného zo dňa 5.9.2017 zaslaného zamestnávateľovi žalobcu tento uvádza, že na istine žalobca žalovanému už nedlhuje nič, avšak vzhľadom na to, že tento bol v omeškani v splátkach, bola mu vystavená na základe zmluvných podmienok zmluvná pokuta, čím sa vraj celková dlžná suma navyšila a je vraj potrebné dozrážať ešte čiastku 1 982,92 € (59 737,- Sk). S poukazom na vyššie uvedené je zrejme, že sám žalovaný nemá celkom jasno v tom, koľko a na aký účel vlastne žalobca žalovanému z titulu poskytnutej pôžičky zaplatil (koľko na istine, koľko na úrokoch z omeškania, koľko na zmluvných pokutách) a evidentné je len to, že byť vydania neodkladného opatrenia zo strany súdu, ktorým bolo zakázané žalovanému vykonávať naďalej zrážky zo mzdy žalobcu, by žalovaný vo vykonávaní predmetných zrážok naďalej pokračoval.

6. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že podľa prípisu žalovaného bol poskytnutý úver iba 2 903,80 eur, čo je podstatne menej ako je uvedené v revolvingovej zmluve a s prehľadom ním zaslaný, nie je možné zistiť na čo tá ktorá splátka bola poukázaná, teda či išlo o splátku istiny, riadneho úroku, úroku z omeškania prípadne zmluvnej pokuty. Tvrdíme, že predmetná revolvingová zmluva je neplatná aj z dôvodu jej nezrozumiteľnosti, prípadne neurčitosti, keďže z nej žalobca ako spotrebiteľ nemohol zistiť koľko bude musieť na predmetnú pôžičku zaplatiť vrátane prípadných sankcií, a z obsahu podaní žalovaného je zrejme, že to nevie ani sám žalovaný. Zmluva by bola teda neplatná, v zmysle § 39 OZ pre neurčitosť a nezrozumiteľnosť. Keďže žalobca v súvislosti s predmetnou zmluvou poskytol žalovanému plnenia mnohonásobne prevyšujúcu čiastku a žalobca sa voči žalovanému domáha z titulu bezdôvodného obohatenia iba vrátenia tej čiastky, ktorú nepovažuje za premlčanú. Je podľa nášho názoru žaloba opodstatnená, pre prípad úspechu navrhol žalobcovi priznať náklady v rozsahu 100%.

7. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinami predloženými stranami a vychádzal z nasledovných dôkazov: zmluva o pôžičke zo dňa 15.12.2013, zmluvné dojednania zo dňa 15.12.2013, splátkový kalendár zo dňa 15.12.2013, dodatok k zmluve zo dňa 28.10.2004, splátkový kalendár zo dňa 27.10.2004, dohoda o zrážkach zo mzdy zo dňa 31.03.2007, prehľad platieb č. I. 14, odpoveď zamestnávateľa zo dňa 21.02.2018, žiadosť o vykonávanie zrážok zo mzdy zo dňa 17.06.2009, žiadosť žalovaného zo dňa 05.09.2017, uznesenie OS Trnava zo dňa 14.03.2018, žiadosť zamestnávateľa zo dňa 19.04.2018, informácie o novo poskytnutých úveroch, prehľad splátok č. I. 62-63.

8. Súd mal na základe vykonaného dokazovania preukázané tieto skutočnosti: Žalobca uzatvoril dňa 15.12.2003 so žalovaným Zmluvu o revolvingovej pôžičke č. XXXXX-XXXXX, dňa 28.10.2004 podpísal Dodatok k zmluve o revolvingovej pôžičke č. XXXXX-XXXXX o odklade splátok č. 9 až 12. Prílohou uvedeného dodatku bol nový splátkový kalendár a v zmysle Čl. I. dodatku bol žalobca zaviazaný zaplatiť žalovanému ako veriteľovi zmluvnú odmenu za vykonanie odkladu zmluvných splátok vo výške 18

000,- Sk (597,49 €), ktorá odmena bola splatná podľa nového splátkového kalendára, pričom ročná percentuálna miera nákladov pôžičky po vykonaní odkladu splátok predstavovala v zmysle dodatku 19,71 %. Žalobca od uzavretia uvedenej spotrebiteľskej zmluvy do doby, kým mu jeho zamestnávateľ nezačal na úhradu pohľadávky žalovaného vykonávať na výzvu žalovaného z jeho mzdy zrážky, tomuto na úhradu jeho pohľadávky vyplývajúcej zo spotrebiteľskej zmluvy a jej dodatku uhradil čiastku 6 970,09 € (do 7.5.2009). Zamestnávateľ žalobcu JOHNS MANVILLE SLOVAKIA a.s. mu na základe žalovaným doručenej žiadosti o vykonávanie zrážok z jeho mzdy a predloženej Dohody o zrážkach zo mzdy, ktorú dohodu žalobca na základe výzvy žalovaného podpísal, vykonal na úhradu pohľadávky žalovaného ku dňu 14.2.2018 zrážky zo mzdy v celkovej výške 7 478,12 € (225 286,- Sk). Ku dňu 14.2.2018 tak bola žalovanému na úhradu jeho pohľadávky vyplývajúcej zo spotrebiteľskej zmluvy a jej dodatku, ktorou zmluvou bola žalobcovi poskytnutá pôžička vo výške 162 000,-Sk (5 377,40 €), celkove zaplatená suma 14 448,21 € (435 266,80Sk), čo je o 9070,81€ (273 267,20 Sk) viac ako si žalobca od žalovaného požičal. Okresný súd uznesením sp.zn. 32 Csp/38/2018 zo dňa 14.3.2018 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zdržať sa ďalšieho výkonu práva na zrážky z jeho mzdy. Za obdobie od marca 2016 do marca 2018 bola žalobcovi na úhradu pohľadávok žalovaného zrazená celkom čiastka 2235,60 €.

9. Súd posudzoval skutkové tvrdenia a právne argumenty strán ohľadom neplatnosti napadnutej zmluvy a dôvodov vzniku bezdôvodného obohatenia a dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne.

10. Podľa § 290 CSP: Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

11. Podľa § 298 ods. 2 CSP: Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

12. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch: Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

13. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch: Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí⁶⁾ obsahuje najmä a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť, b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby, d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom, e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, f) meno a adresu spotrebiteľa, g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov, i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

14. Podľa § 34 Občianskeho zákonníka: Právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

15. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka: Právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

16. Podľa § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka: Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného

obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

17. Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka: Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

18. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka: Ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

19. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

20. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 2) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

21. Pokiaľ žalovaný namietal, že vzťah bezdôvodného obohatenia medzi účastníkmi je osobitným, nie spotrebiteľským vzťahom a tunajší súd nie je miestne príslušný, súd uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s argumentáciou žalobcu o tom, že v danom prípade ide o spotrebiteľský spor a podporne poukazuje na ustanovenie § 298 ods. 2 CSP, ktoré výslovne uvádza slovné spojenie „uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie“, keď v praxi táto otázka bola už jednoznačne vyriešená, aj pokiaľ ide o súdne poplatky za žaloby spotrebiteľov z bezdôvodného obohatenia (Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 13. septembra 2011 č. k. 20 Co 119/2011, Rozhodnutie Krajského súdu v Žiline z 30. mája 2011 č. k. 9Co 132 2011).

22. Ak žalovaný tvrdí, že nemožno na tento prípad aplikovať smernicu Rady č. 93/13/EHS o nekalych podmienkach v spotrebiteľských zmluvách z 5. apríla, ktorá bola prvýkrát transponovaná do slovenského právneho poriadku zákonom č. 150/2004 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňom pristúpenia Slovenskej republiky do EÚ, súd uvádza, že v súčasnosti ešte stále prebiehajú na všeobecných súdoch konania aj z takých právnych vzťahov, ktoré vznikli pred pristúpením SR k EÚ, pričom v danom prípade je nutné vziať do úvahy skutočnosť, že vnútroštátne právne predpisy boli pred vstupom Slovenskej republiky do EÚ zosúladowané s právom EÚ v dlhšom časovom horizonte. Ustanovenia Aktu o podmienkach pristúpenia SR a ostatných štátov a o úpravách zmlúv, na ktorých je EÚ založená, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť Zmluvy o pristúpení SR a ostatných štátov k EÚ a spolu s príslušnou judikatúrou Súdneho dvora reflektujú tzv. „teóriu okamžitého účinku práva EÚ“ na území pristúpených členských štátov. Táto skutočnosť znamená, že ak nie je uvedené inak, okamihom pristúpenia k EÚ sa na všetky právne vzťahy, ktoré vznikli pred pristúpením SR k EÚ a nezanikli, vzťahujú ustanovenia práva EÚ. Ústavný súd Českej republiky v odôvodnení rozhodnutia II. ÚS 3/06 v bode 43 a 44 konštatoval: „43. V rozsudku z 10. 1. 2006, C-302/04 Ynos dospel Európsky súdny dvor k záveru, že má právomoc k vykladu smernice Spoločenstva, pokiaľ ide o jej použitie v novom členskom štáte, iba odo dňa pristúpenia tohto členského štátu k Európskej únii. Inými slovami, v prípadoch, v ktorých skutkové okolnosti nastali pred pristúpením štátu k EÚ, nie je daná jeho jurisdikcia, pokiaľ ide o konania o vznesenej predbežnej otázke. 44. Tento záver ESD však vnútroštátne orgány nezbavuje povinnosti eurokonformného vykladu domáceho práva implementujúceho príslušný komunitárny predpis pred vlastným pristúpením štátu do EÚ. Napokon takýto prístup k vykladu domáceho práva si už osvojili aj české všeobecné súdy. V rozsudku zo dňa 30. 8. 2006, sp. zn. 29 Odo 242/2006, Najvyšší súd ČR odkázal, pokiaľ ide o povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku, na nedostatok právomoci ESD vyplývajúci práve z rozhodnutia Ynos, avšak súčasne uviedol, že pri vyklade domáceho práva implementujúceho smernicu z obsahu tejto smernice vychádzal. Rovnako Najvyšší správny súd už v rozhodnutí zo dňa 29. 9. 2005, sp. zn. 2 Afs 92/2005, uviedol, že „i v prípadoch, kedy sa posudzujú skutkové okolnosti, ku ktorým došlo pred vstupom ČR do EÚ, a rozhodným právom je právo vtedy účinné, je nutné ustanovenia českého právneho predpisu, prijatého nepochybne za účelom zblížovania českého práva s právom Európskych spoločenstiev, vykladať konformne s touto normou“. Inými slovami, české všeobecné súdy už vo

svojej judikatúre akceptovali, že aj v prípadoch skutkových okolností, ktoré nastali pred pristúpením ČR do EÚ je potrebné pri aplikácii domáceho práva implementujúceho komunitárne právo prihliadať k normám komunitárneho práva.“ V súvislosti s časovou pôsobnosťou práva EÚ je vhodné poukázať na závery nálezu Ústavného súdu Českej republiky v rozhodnutí vo veci sp. zn. I. ÚS 342/09, v ktorom okrem iného uviedol: „Ústavný súd poukazuje na obiter dictum vyslovené v náleze sp. zn. II. ÚS 3/06, podľa ktorého okrem ústavnoprávnych dôvodov pre poskytnutie ochrany sťažovateľovi, a to vyššie naznačenou cestou vykladu podústavného, je dôvod ochrany treba vidieť tiež v doktrínalnom pôsobení komunitárneho práva. Ústavný súd v citovanom náleze (v rámci arbiter dicta) konštatoval povinnosť eurokonformného vykladu domáceho práva implementujúceho príslušný komunitárny predpis (aj) pred vlastným pristúpením štátu do EÚ. Napokon takýto prístup vykladu domáceho práva si už osvojili české všeobecné súdy. Inak povedané, české všeobecné súdy už vo svojej judikatúre akceptovali, že aj v prípadoch skutkových okolností, ktoré nastali pred pristúpením ČR do EÚ je treba pri aplikácii domáceho práva implementujúceho komunitárne právo prihliadať na normy komunitárneho práva. Ústavný súd v závere obiter acta citovaného nálezu konštatoval, že všeobecné súdy mali nájsť taký vyklad ustanovení občianskeho zákonníka v znení účinnom v dobe uzavretia zmluvy (...), ktorý by reflektoval nielen z hora uvedené ústavnoprávne princípy, ale tiež obsah a účel európskej ochrany spotrebiteľa obsiahnutej v príslušných smerniciach, hoci v okamihu vzniku daného zmluvného vzťahu neexistovala v českom právnom poriadku výslovná úprava implementujúca tieto smernice a ČR nebola členom EÚ.“ V súvislosti s temporálnymi účinkami práva EÚ v SR je právne zaujímavým fakt, že ústavná norma článku 7 ods. 2 Ústavy SR o prednosti právne záväzných aktov EÚ sa stala účinnou 1. júla 2001. t.j. takmer tri roky pred vstupom SR do EÚ. Z takto koncipovanej časovej pôsobnosti zmeny ústavy vykonanej ústavným zákonom č. 90/2001 Z.z. však vyplývalo, že účastníci konaní pred všeobecnými súdmi sa mohli od 1. júla 2001 domáhať prednosti právne záväzných aktov ES a dokonca EÚ.

23. Súd však vec v danom prípade právne posúdil tak, že napadnutá zmluva je absolútne neplatná podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a žalobca tak má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 457 Občianskeho zákonníka.

24. Právny úkon musí byť urobený predovšetkým určite a zrozumiteľne. Ak uvedené predpoklady nie sú splnené, resp. ak právny úkon týmto náležitostiam nevyhovuje, ide o vadný právny úkon. V dôsledku tejto vadnosti sa právny úkon považuje za absolútne neplatný. Podmienka určitosti a zrozumiteľnosti právneho úkonu sa týka prejavu konajúcej osoby. Zákon okrem toho kladie určité požiadavky aj na formu právneho úkonu (§ 40 OZ). Vôľa účastníka právneho úkonu vtelená do právneho úkonu je prejavená určite a zrozumiteľne, ak je výkladom objektívne pochopiteľná, t. j. ak typický účastník v postavení jej adresáta môže túto vôľu adekvátne vnímať bez rozumných pochybností o jej obsahu.

25. Nezrozumiteľnosť možno označiť za neurčitosť prejavu po výrazovej stránke; naproti tomu sa neurčitosť prejavu týka jeho obsahovej stránky, lebo spočíva v tom, že prejav nevyjadruje určitú vôľu buď preto, že určitej vôle vôbec nebolo, alebo preto, že určitá daná vôľa nie je prejavom vyjadrená určito. Neurčitý prejav je teda zrozumiteľný, ale jeho obsah nie je určitý.

26. Určitosť predstavuje kvalitu obsahu právneho úkonu; právny úkon je neurčitý, ak sa konajúcemu nepodarilo jednoznačným spôsobom stanoviť obsah vôle, pričom neurčitosť tohto obsahu nemožno odstrániť a preklenúť ani za použitia výkladových pravidiel. Zrozumiteľnosť potom vyjadruje kvalitu spôsobu (formy) prejavu vôle; právny úkon je nezrozumiteľný, ak konajúci po jazykovej stránke nedosiahol v dôsledku chybného slovného či iného sprostredkovania jasné vyjadrenie vôle a objektívne nemožno ani výkladom právneho úkonu zistiť, čo chcel účastník právneho úkonu prejsť (Švestka, J., Spáčil, J., Škárková, M., Hulmák, M. a kol.: Občiansky zákoník I. § 1-459. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2008, s. 314).

27. Uvedené náležitosti predložená zmluva nespĺňa a ani neobsahuje. K náležitostiam podľa § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. je možné dopracovať sa až po zložitom štúdiu Zmluvných dojednaní.

28. Náležitosti zmluvy v časti B - Revolvingová pôžička nie sú vymedzené ako výška úveru, počet splátok, výška splátky, RPMN, ale ako odsek 1., 2., 3., 4, čo je (aj pre súd) v spojení so zmluvnými dojednaniami nepreskúmateľné, k čomu prispieva aj veľmi malé písmo v porovnaní s zo zmluvou o pôžičke. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že ak je prieskum náležitostí nezrozumiteľný pre súd, o to viac pre typického účastníka - spotrebiteľa v postavení adresáta, ktorý nemôže jednotlivé náležitosti

zmluvy vnímať bez rozumných pochybností o jej obsahu (porovnaj najmä rozsudok Najvyššieho súdu ČR uverejnený ako Rc 5/2001). Žalovaný by sa nemohol obhájiť prípadnou ani (pre neho) subjektívnou zrozumiteľnosťou. Samotná proklamácia jedného z účastníkov zmluvy o jeho vedomosti o určítosti právneho úkonu nemôže eliminovať objektívne hodnotenie určítosti zmluvy, ako to má na mysli ustanovenie § 37 ods. 1 OZ (Ro NS ČR z 13. 3. 2007, sp. zn. 28 Cdo 2888/2005).

29. Ak je obsah právneho úkonu zachytený písomne, je určitosť prejavu vôle daná obsahom listiny, na ktorej je zaznamenaný. Nestačí, že účastníkom zmluvy je jasné, čo je predmetom zmluvy a aké sú ich práva a povinnosti, ak to nie je spoznatel'né z textu listiny. Určitosť písomného prejavu vôle je objektívnou kategóriou a taký prejav vôle by nemal vzbudzovať dôvodné pochybnosti o jeho obsahu ani u tretích osôb.

30. Mätúca je aj časť E - Zmluvá odmena: Odsek 1: 74 520, Odsek 2: 50 760 a Časť F. Poplatok Odsek 1. 1500, nie je zrozumiteľné, ktorá suma alebo sumy predstavujú cenu poskytnutej služby (§ 4 ods. 2 písm. c) zák. č. 258/2001 Z.z). Hoci nespĺnenie podmienok podľa § 4 ods. 2 nespôsobuje neplatnosť zmluvy (§ 4 ods. 4 zák. č. 258/2001 Z.z), túto neplatnosť spôsobuje neurčitosť a nezrozumiteľnosť podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

31. Určitosť právneho úkonu sa musí týkať určenia podstatných zložiek obsahu právneho úkonu a predmetu, ktorého sa právny úkon týka. Určitosť predstavuje kvalitu obsahu právneho úkonu. Právny úkon je neurčitý, ak je vyjadrenie vôle síce po jazykovej stránke zrozumiteľné, avšak nejednoznačné, a tým je neurčitý i jeho vecný obsah, pričom neurčitosť obsahu nemožno odstrániť a preklenúť ani výkladom v zmysle ustanovenia § 35 OZ. Neurčitosť právneho úkonu treba posudzovať z toho hľadiska, či sa týka tých častí právneho úkonu, bez ktorých nemôže právny úkon ako taký obstať.

32. Ústavný súd zdôrazňuje, že v súkromnoprávnej sfére je vždy potrebné posudzovať určitosť právneho úkonu vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam daného prípadu, pričom pre interpretáciu obsahu záväzkového vzťahu je rozhodujúca skutočná vôľa oboch zmluvných strán v čase uzavretia zmluvy (Na ÚS ČR z 28. 2. 2013, sp. zn. III. ÚS 3900/12). Je otázne, akú vôľu mal žalovaný pri takomto nejasnom koncipovaní zmluvy, pričom bolo nesporné, že žalobca si požičal sumu 162 000,- Sk (5 377,41 €) a žalovanému celkovo zaplatil 453 266,80 Sk (14 448,21 €), čo je o 9 070,81 € viac, ako si žalobca od žalovaného požičal. Tieto skutkové tvrdenia žalovaný účinne nepoprel (§ 151 ods. 1 CSP).

33. Pre posúdenie určítosti spotrebiteľskej zmluvy je významný prejav vôle vyjadrený v písomnej forme. Ak je preto takáto zmluva neurčitá alebo nezrozumiteľná, je podľa § 37 ods. 1 OZ neplatná, v takýchto prípadoch totiž prevažuje záujem na ochrane slabšej zmluvnej strany, osobitne v prípade v ktorom odplata dvojnásobne prevyšovala požičanú sumu.

34. Neplatnosť právneho úkonu (negotium nullum) vyjadrená v § 37 OZ je neplatnosťou absolútnou, ktorá pôsobí od počiatku (ex tunc), a to bez ohľadu na to, či sa niekto dôvodu neplatnosti dovolal a je nerozhodné, či došlo k vydaniu súdneho rozhodnutia určujúceho, že právny úkon je neplatný.

35. Právne úkony postihnuté absolútnou neplatnosťou nemajú za následok vznik, zmenu alebo zánik práv alebo povinností. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona (ex lege) a pôsobí od začiatku (ex tunc) voči každému a bez ohľadu na to, či sa tejto neplatnosti niekto dovolal. Toto právo sa nepremlčuje ani nezaniká, pretože z takéhoto úkonu právne následky nenastanú, a to ani dodatočným schválením (ratihabíciou), ani odpadnutím vady prejavu vôle (konvalidáciou). Ak je neplatná hlavná zmluva, sú neplatné aj dodatky k nej.

36. Na základe uvedeného súd v súlade s ustanovením § 457 Občianskeho zákonníka, zaviazal žalovaného vrátiť žalovanú časť bezdôvodného obohatenia spočívajúcu v zaplatení sumy 2 235,60 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% zo sumy 2 235,60 eur od 23.04.2018 do zaplatenia, t.j. odo dňa podania žaloby na súd.

37. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi ako procesne úspešnej strane konania priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením. Zároveň súd dodáva, že

neboli tvrdené a súd ani sám nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému nemal priznať.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava /§ 365 ods. 1 CSP/.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a to ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania /§ 127 ods. 1 a 2 CSP/ uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) /§ 363 CSP/.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 365 ods. 1 CSP/.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).